

DIOECESIS N.

De remotione a paroecia

FACTI SPECIES. - Episcopus Dioecesis X, parochum Antonium, praeter adsertam malam rerum temporalium paroeciae administrationem, etiam propter praesumptam eiusdem mentis et corporis infirmitatem a paroecia removit et ad aliam transtulit.

Antonius vero, causas in Decreto remotionis adductas veras non esse iudicans ideoque se iniuste gravatum esse, ad S. Congregationem pro Clericis adversus Decretum suae remotionis recursum proposuit.

Haec S. Congregatio Decreto diei 18 ianuarii 1967, decisionem Ordinarii ratam habuit confirmavitque simulque eidem consuluit, ut dictum parochum in quoddam sanatorium recipere curet.

Hanc S. Congregationis decisionem Ordinarius parochi notam fecit ipsique intimavit ut domum paroecialem statim desereret.

Cum vero parochus intimationi Ordinarii obtemperare recusaverit, Ordinarius parochum renuentem, opera etiam brachii saecularis adhibita, in carcerem detrudi iussit.

Rebus sic stantibus, Antonius contra decisionem S. Congregationis pro Clericis et Ordinarii Decretum remotionis, die 20 septembris 1969 apud Sectionem Alteram S. T. Signaturae Apostolicae recursum interposuit.

IN IURE - Ex n. 106 Constitutionis Apostolicae « *Regimini Ecclesiae Universae* » diei 15 augusti 1967, et art. 96, n. 1 Normarum Speciale Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, sat clare apparet delimitatio recursus apud Sectionem Alteram Signaturae Apostolicae, apud quam admittitur recursus:

a) non adversus quemcumque actum, sed solum contra actus provenientes ex exercitio potestatis administrativae ecclesiasticae;

b) non contra quemcumque actum cuiusvis potestatis administrativae, sed adversus decisionem competentis Dicasterii, praevio recurso ad competens Dicasterium ob contentiones ortas ex actu potestatis administrativae ecclesiasticae inferioris;

c) quoties contendatur actum ipsum violasse legem aliquam.

In his casibus Signatura Apostolica videt non solum de admissione recursus, sed etiam de illegitimitate actus impugnati.

Notasse iuvat huiusmodi recursus iure meritoque vocari posse recursus hierarchicos.

Quod autem ad modum procedendi spectat, verum quidem est Ordinarium posse parochum transferre, a sua paroecia quam utiliter regit, ad aliam paroeciam aut ad quodlibet aliud officium ecclesiasticum, si bonum spirituale vel Ecclesiae necessitas aut utilitas id postulet.

Parochi autem renuente, Episcopus debet, ut translatio valide decernatur, in omnibus servare rationem procedendi — usque ad Codicem recognitum — in can 2157 - 2161 C.I.C. statutam (cfr. M. P. « *Ecclesiae Sanctae* » diei 6 augusti 1966, I, 20).

Etsi Concilium Vaticanum II (cfr. Decretum « *Christus Dominus* » n. 31) modum procedendi in remotione parochorum propter rationes pastorales faciliorem expeditioremque reddat, nihilominus dici non potest ad coactam translationem sufficere quamcumque causam ordinis pastoralis, nempe ad arbitrium Episcopi, eo quod in N. 20 par. 2 citati M. P. statuitur, ad validam translationem parochi renuentis, normas codicis, usque ad codicem recognitum, servandas esse (cfr. 2157 - 2161).

DECISIO. - In Congressu habito coram E.mo Cardinali Praefecto die 11 novembris 1969, proposita quaestione utrum recursus a parochi Antonio interpositus adversus decisionem a S. Congregatione pro Clericis die 18 ianuarii 1969 latam, admittendus sit ad discepcionem

an reiciendus utpote manifeste carens fundamento, decretum est: *Recursum in casu admittendum esse ad disceptationem.*